

gen betroede sagkyndige Mænd — til dermed at søge at forbedre og opfriske Racen. Men Vedtagelsen af dette Forslag vil have den Følge, at de 2 Hingste og 6 Hopper, med det Samme gaae ud; det gaaer nemlig ikke blot ud paa at borttage Henvisningen til, hvilket det nye Element skal være, som skal bringes ind, men tillige paa, at hele dette nye Stod reent skal bortfalde; jeg maa derfor meget anbefale at forkaste dette Endringsforslag, idet jeg ikke skal have Noget imod, at man til tredje Behandling ved en forbedret Redaction giver Regjeringen frie Hænder med Hensyn til Valget af Racerne; men at slippe for Racerne ved at dræbe Dyrene er ganske vist et Middel, der kun vil være lidet stiftet til at opnaae Maalet. Jeg skal nu vende mig til Forslaget under Nr. 37 og skal i den Henseende bemærke, at det ganske vist kan siges, at man igjennem den paagjældende Bestemmelse i § 9 søger at opretholde Landstutteriet, hvis nemlig ved Landstutteriet forståes den Bestemmelse, at de Hingste, der findes paa selve Stamstutteriet, foruden deres Tjeneste i selve Stutteriet, kunne komme den nærmeste Omegn directe tilgode ved Udskibning i Landet. Jeg maa imidlertid udtale, at det forekommer mig at være et vigtigt Punkt, hvorved en Ophjælpning af Hesteavlens kan skee, at kunne tilbyde Befolkningen, Landbrugerne, saavidt muligt udmærkede Hingste til Afbenyttelse, aldenstund man frygter for, at uden et saadant Tilbud eller en saadan Hjælp ville de være henviste til Dyr af en ringere Beskaffenhed. Det, hvorfor Landstutteriet er kommet i Miscredit, kan ikke have været, fordi det har havt til Formaal at skaffe gode Hingste til Benyttelse for Landbefolkningen, men fordi man ikke har været heldig i at skaffe udmærkede Hingste og fordi Forsøget i det Hele ikke har svaret til Hensigten, og det er derfor, at Vedligeholdelsen af et særligt Landstutteri er betragtet som opgivet, hvilket i Formiddags for Folkethingets Vedkommende er udtalt. Men netop fordi det er mig vitterligt, at der er Mange, der ikke dele den Mening, som her synes at være den

fremherskende, nemlig at Landstutteriet ikke skal have stiftet nogen Nytte, kan jeg ikke andet end bekræfte, hvad der er udtalt af en æret Rigsdagsmand her ved Siden af (L. C. Petersen), at selv de, der ivrigt have raset imod Landstutteriet og skjældt paa Dyrene, have som Dommere ved Dyrskuer tilkjendt Præmier i langt overveienende Antal til Afkommet af de Dyr, som have været frembragte ved Landstutteriets Hingste, og jeg har derfor ikke ganske villet opgive denne Maaade at virke for Hesteavlens paa, vel at mærke med den Forskjel, at det ikke er en ved Lov hjemlet Institution, men en Indretning, som bestaaer, afhængig af en Bevilling paa den aarlige Finanslov, og saaledes forekommer det mig, at enhver Indvending, der er bleven gjort i denne Retning, er bleven fuldstændig fyldestgjort. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at naar man har et Landstutteri, saa er det for at virke i selve Landet, og det er vist, at det kan skee paa den Maaade, at der tilveiebragtes et Tillæg af gode Besselere, som ved at sælges kunde anvendes til Bedækning, men jeg troer dog, at det er en temmelig usikker Veie at gaae. Jeg skal i den Henseende blot gjøre den Bemærkning, at hvis der ved Frederiksborgs Stutteri skal virkes paa den Maaade, at man søgte at tilveiebringe udmærkede Besselere, som da skulle afhændes, er det min Tro, at de fleste ville gaae til Skaane; og hvor ivrig en Skandinaver jeg end er, troer jeg dog ikke, at vi have særligt Kald til at holde Stutteri for Skaane; dernæst er det tvivlsomt, om et saadant Stutteries Frugter, forudsat at de blive gode, ville komme Landet overalt tilgode, da jeg troer, at der er megen Anledning til at frygte for, at de ville holde sig til Stutteriets nærmeste Omegn, og da det er vitterligt, at Hesteopdrætningen, navnlig som Handelsvare, har den største Betydning i Sjøland, vil jeg ansee det for ønskeligt, at man vedligeholde Muligheden af, at hvad man har opdrættet som gode Tillæggsdyr, bliver udstaldet omkring i Landet.